

Vtorek, četrtek in sobota izhajajo in veljajo v Mariboru brez pošiljanja na dom

za vse leto 8 g. — k,
pol leta 4 „ — „
četrt „ 2 „ 20 „

Po pošti:

za vse leto 10 g. — k
pol leta 5 „ — „
četrt „ 2 „ 60 „

Vredništvo in opravišтво je na stolnem trgu (Domplatz) hiš. št. 179.

SLOVENSKI NAROD.

Oznaniła:

Za navadno trisopno vrsto se plačuje: 6 kr. če se tiska 1krat, 5 „ „ „ 2krat, 4 „ „ „ 3krat, večje pismenke se plačujejo po prostoru.

Za vsak tisek je plačati kolek (štampelj) za 80 kr.

Rokopisi se ne vračajo, dopisi naj se blagovoljno frankujejo.

Kranjske gimnazije pa národna ravnopravnost, vladna pristranost pa nemškutarske namere.

Sans doute, la statistique s'occupe de chiffres; le chiffre en est l'élément principal; mais il n'y est pas l'élément unique. La statistique est aussi la science raisonnée de faits.
Compte rendu du travaux du I. congrès général de statistique.

V Ljubljani, 30. junija 1870. — x. y. —

Jako zanimivo bi bilo gledati v pretekle čase kranjskih učilnic. Videli bi, kako malo in slabo se je skrbelo za pravo izobraževanje naroda, kateremu so bile učilnice namenjene. Rajnki ravnatelj Nečásek je priobčil v programu kratko kroniko naše ljubljanske gimnazije. Njegova kronika pa je jako suhoparna, tako da gotovo deseti del tistih, ki so dotična sporočila v roke dobili, ni bral njegovega spisa. Manjka mu kritične roke. Zdi se mi, da zamrli ravnatelj v neugodnih časih ni hotel pretresovati in presojevati neugodnih stvari. Tudi jaz se ne bom spuščal v oddaljena stoletja.

Sestavljalcu tega spisa nista niti gimnazijski arhiv niti knjigarnica odprla svojih vrat; deloma nanje tudi trkal ni. Sestavek političnemu listu namenjen in v naglici spisan se tedaj ne bo pečal s preiskavanjem, ali je bila ljubljanska gimnazija leta 1418. ustanovljena ali ne. Tú nas ne zanima dosti, kako je bila gimnazija l. 1563. prestrojena in uravnaná po učnem načrtu, ki ga je protestantski stanovski kolegij l. 1578 potrdil. Obstanka protestantska gimnazija ni imela čez l. 1594. kajti l. 1596 (Arhiv I., stran 48) so se jezuiti vanjo vgnjezdili. Za časa očetov jezuitov se je slovenska narodnost v tej glavni deželni šoli ravno tako spodrivala, kakor od l. 1773 do današnjega dne; le da je v onih časih, ko je v njej znana „ratio et institutio studiorum“ preslavnega Neapolitanca Klavdija Aquaviva vse veljala, boj s slovenščino bil nevosten in okoren, — sedaj pa je natanko preiščljn — sistematičen. Natánčna zgodovina naše glavne gimnazije spisana v omenjenem smislu bi razkazovala žalostno národno življenje, mali napredek v duševnem razvitku naših predod, pokazala bi glavne vzroke zastanka Slovencev v občni in narodni izobraženosti.

Pa vse to na stran! Na strani naj tudi ostane, kako so Novomeščanje (po starem bom imenoval mesto kot prebivalce sedaj oficijelnega mesta Rudolfovo) 27. avgusta 1746 v posebni pogodbi s franciskanskim provincijalom Žigo Skrpinom ustanovili svojo gimnazijo — drugo v deželi — in jo o vseh svetih t. l. (3. nov. 1746) odprli. Tudi njena zgodovina zlasti iz prvih let bi našla marsiktero zanimljivo podobo iz meščanskega življenja. Ker smo Kranjci le v Ljubljani imeli znan licej, je pred 20 leti pri novi preuredbi avstrijskih gimnazij le ljubljanska imela 8 razredov, novomeška pa le starih šest. Znani poziv nepozabljivega knjezoškofa Alojzija Wolfa (prosinca 1852) je sprožil misel v Novemestu celo — višo gimnazijo ustanoviti, kar se je l. 1854 z ministerskim dovoljenjem, 3. junija, št. 4700. zgodilo. V prvoprihodnje šolsko leto odprti 7. razred je rečeno leto vstopilo enajst učencev.

Da je skorej 10 let kasneje (1862 in 1863) bila tretja gimnazija v naši deželi — nižja gimnazija v Kranju — ustanovljena, omenil bom ob priliki pri statističnem pregledu naših srednjih šol.

Sledeči statistični pregled bo razkazoval razne razmere naših srednjih šol, kakor so se zadnjih 20 let ustanovile ali spreminjale. Iz te dobe pa bo še posebej poudarjal zadnjih 9 let, ker bo primerjal in pojasnoval številne razmere vseh treh gimnazij. Res da je v Kranju le nižja gimnazija, ki se v mnogih primerljajih nikakor ne dá staviti poleg viših — 8 razrednih gimnazij. Niža gimnazija pa bi po „osnovnem učnem načrtu“ ne imela učencev samo pripravljati za višo gimnazijo; temveč ona bi jih morala v slehernem učnem predmetu primerno izučiti in jih toliko občno izobraziti, kolikor je za nekatere položaje človeškega društva potrebno, pa tudi dovoljno. Zato je v sled. čh primerjavah kazalih Kranjska nižja gimnazija drugim višim uvrščena.

Še nekaj, predno začnem.

Čestiti čitatelji, prijateljski kot nasprotni, našinci kot nemškutarji in Nemci naj se sestavek čitaje odvadijo starih navad, prav za prav naših malomeških razvad. Brzdajo naj se in naj ne kričijo preveč, ko bi sem ter tje moral kako osebo opisati ali vsaj toliko zazna-

movati, da bi čitatelji tu na tega, tam na onega mislili. Pretresaj stvari, ne omenjaj ljudi! mi bodo rekli naši starokopitneži in strastni nemškutarji. Za Boga! ali se človeška dela dajo ločiti od ljudi? Nikakor ne, dokler bomo mi pozemeljski ljudje pretresovali in presojevali človeška dela, ki so je ljudje, ne pa kaka nadzemeljska bitja storila na naši zemlji! Res pravo je zadel ravno pred enim stoletjem nepoznani angleški pisatelj: „Measures and not men is the common cant of affected moderation; a base, counterfeit language, fabricated by knaves and made current among fools.“ Taka kritika, nadaljuje preslavni Junij v svojih pismih, ni za sedanje spridene družbinske razmere. Kaj pomaga razkazovati nespametne namere in sklepe ali škodljive in pogubljive naredbe, če tisti človek, ki jih nasvetuje ali izvršuje, ne ostane ne le brez kazni, ampak obdrži vso svojo oblast ter nas zasramuje in žali z mu skazano milostjo svojega vladarja (not only to escape with impunity, but even to preserve his power and insult us with the favour of his sovereign.) Te besede natanko značijo naš položaj in tako očitno kažejo na naše uradne in neuradne nemškutarske nasprotnike in celo na najvišje vladne kroge naše uboge domovine, kakor da bi jih Junij ne bil na Angleškem za angleške razmere l. 1769 napisal, ampak l. 1870 na Kranjskem z ozirom na naše slovenske razmere.

„Zoper napake same na sebi se bojevati in nikakor ne dotikati oseb, zna biti prav varen boj, pa boj je s senco („to attack vices in the abstract, without touching persons, may be safe fighting indeed, but it is fighting with shadows“) je rekel stari Pope. Tedaj le zmerni in mirni nasprotniki našega naroda, ko bote v jasnem zrcalu ogledali svoje pregrehe zoper našo narodnost! Pa pustimo to poglavje, ki ga je krepki „Slovenski Gospodar“ že pred tremi leti razpravljaj. Res da njegove besede niso povsod, še celo v naših domačih krogih ne obrodile zaželenega sadu, pa nikdo vsaj se ni drznil jih očitno spodbijati in jim se ustavljati.

Kdo piše „Slovenskemu Narodu“ sestavke o kranjskih gimnazijah, vprašajo nemškutarji? Kdo je ta — x y —? Prazno vprašanje! x y ostane x y, če se

Listek.

Dobrovski.

Novela.

(Svobodno po Aleksandru Puškinu, J. J.)
(Dalje.)

„Kaj dela oče? — kje je — kako mu je?“ — V taistem hipu počasno stopi v prostorno sobo visoka starčeva postava blede in suha v nočni obleki. „Kje je Voládka, kje je moj sin?“ reče s slabim glasom in sin je bil očetu na prsih, brez besede. Veselje je bilo starca preveč pretreslo, bil je vedno slabši, noge so omahovale in gotovo bi se bil zvrnil, da ga ni Vladimir obstregel.

„Kako more vendar s postelje zlesti“ mrmra stara Jegorovna, „komaj ga noge nosijo, a mora povsod biti.“ —

Nesó starca zopet v spalnico. Prizadeval si je s sinom govoriti, a misli so se mu mešale v glavi in besede njegove se niso vezale. Obmolke in trdo zaspi. Vladimir je bil zelo ginjen. Uravnal si je stanovanje v očetovi spalnici.

Četrto poglavje.

Nekoliko dni je bilo preteklo in mladi Dobrovski je hotel očetova posla urediti; a starec ni mogel ničesa pojasniti in kacega pooblaščenca ni nikdar imel. Preiskovaje očetove papirje najde Vladimir dopis pri sednikov in črtež očetovega odgovora. Vendar iz tega ni mogel razvideti uzroka pravde, tedaj sklone čakati in zanašati se na pravičnost stvari same.

Med tem je bil stari od dne do dne slabši. Vladimir je sprevidel, da oče kmalu umrje, ni se genil od njega, ki je bil ves kakor otrok postal.

Tako je bil dolóčeni obrok pretekel in apelacije ni nihče vložil. Kistenovka je bila zdaj last Trojekurova. Žabaškín pride s prikloni in voščili, vprašaje, kedaj hoče prevzeti pridobljeno posestvo, ali sam, ali morda po pooblaščenju. Trojekurov ostrmi. Dobičkarstva pri njem ni bilo, le maščevalnost ga je dotlé gnala, vest se je zdaj oglašala. Žal mu je bilo, ker vedel je, v kadem položju je njegov nasprotnik. „Spravi se mi s puta“ zagrmí Žabaškín, „kterí videč da ni gospod dobre volje hitro pete odnese.“

Takoj ukaže Trojekurov napreči in se pelje proti Kistenovski. Sklenil je bil spraviti se s sosedom. Stari

bolni Dobrovski je baš pri oknu sedel in gledal prišleca. Rudečica mu oblije smrtno blede obraz, oči se svetijo in neločljive glasove iz sebe daje. Sin je tačas gospodarske računske bukve pred seboj imel, sklonil se po konci in strahoma opazil spremembo na očetovem lici. Bolnik kaže s prstom skozi okno, jeza in strah se mu na obrazu bere. Trudi se vstati — vstane — pade. Vladimir skoči k njemu — starec se ne gane.

„Hitro, hitro, v mesto po doktorja“ vpije Vladimir strežaju, ki je bil v sobo stopil.

„General Trojekurov želi z vami govoriti“ reče strežaj.

Vladimir ga pogleda s strašnim pogledom. „Reci generalu Trojekurovu“, vpije, „naj se brez pomude od tukaj proč spravi, če ne, ščuval bom pse nanj — ven!“

Strežaj hiti vesel iz sobe in natanko izvrši gospodovo povelje. Trojekurov je še na drožki sedeč čul Vladimirjeve besede, zaničljivo se smijal in obrnil. Ko je bil že zunaj vrtnih vrat, ozre se na vozu, pogleda še enkrat na okno, kjer je prej stari Dobrovski sedel — in ne najde ga več. Jegorovna je stala vsa osupela na stopnicah in je bila pozabila, kaj je gospod naročal. Družina so med seboj govorili o čudnih rečeh.

mu prav ni treba nikakor niti bati niti sramovati podpisati svoje polno ime. Sestavek bi s podpisanim imenom ne dobil le za las več veljave, pa zgubil bi tudi ne za las vrednosti, če je sploh sam na sebi kaj ima. Za me besede in sestavki, pod katerim je to ali ono ime tako zvanih veljakov podpisano, niso še sveti evangelij, če se mi sami na sebi prazni ali abotni zdé; saj privilegijo nezmotljivosti denes (30. jun.) še nikdo skazati ne more. Pomislite gospodali je rekel Galilej svojim nasprotnikom, da v znanstvenih stvareh besede tisoč še tako veljavnih ljudi ne veljajo toliko, kakor najpohlevniša razsodba enega samega moža.

Učitelji in šolski nadzorniki me znajo zavrniti s staro zabavljivko: „črevlje sodi naj kopitar“. Tudi to me ne straši, ker pri meni tudi profesorska diploma ali pa vladni dekret nimata veljave same na sebi. Ko bi moje številke, premnoga razkazala napačna bila, ko bi jih napačno razvestoval in presojeval, naj jih učitelji in uradniki popravijo meni in čitateljstvu na korist. Nikakor se bi pa ne dal oslepiti praznim besedam, pod katerimi bi stal mogočni podpis: ein Gimnasial-lehrer, ali če bi dotični profesor celo svoje popolno ime podpisal.

Mene le vodi pravica in resnica, in kar skazati ne morem, tudi na očitni oder ne stavim. Nam Slovencem se dosedaj v boji za naše narodne pravice ni treba potegovati z zvijačami in sleparskimi pripomočki, ker nam resnica podaja na kupe neskrunjenega orožja. Veljajo tedaj le dokazi proti dokazom! Meni veljajo čez vse besede obče znanega učenjaka ranjkega Arago. Upam, da mu bodo tudi naši narodni nasprotniki in nemškutarji pritegnili, ki se neprenehoma s svojo inteligencijo bahajo. „Pour moi“ — pravi preslavni prirodnik in astronom, — „pour moi le droit d'examen et de discussion est la plus precieuse conquete de la philosophie et de la civilisation moderne.“ Le tistemu nadaljuje, se bo občinstvo smejalo, (Celui-la seulement s'expose á la risée publique —) ki kako stvar brez vse druge podlage, brez vseh dokazov le z golimi besedami trdi. — Le terrain de la discussion doit etre entierement libre pour tous et contre tous. On fera bien de montrer la même tolerance á l'égard de Newton, de Lavoisier, de la politique — quand il en surgira“. Ti odstavki bodo vsestransko in dostojno branili stališče xy-na. Začnimo!

Vojvodstvo kranjsko obsega 181.42 štirjaskih zemljepisnih milj (173.57 □ a. m.) in ima kacic 486.000 ljudi. Zadnjih 20 let se površje naše dežele ni niti zmanjšalo niti povečalo, število prebivalcev pa se je za kacic 40.000 pomnožilo. Leta 1851 so jih pri sicer nenatančnem občnem popisovanju našeli 446.375. Znano je tudi število prebivalcev od l. 1857. Ker so pred tem bolj natančnim popisom ljudstva kakor kasneje do sedanjega leta natanko priobčevali število umrlih in novorojenih, dá se za vsaktero leto preračunati število vseh prebivalcev, vsaj približevaje se pravemu. Po tem

takem bi bilo konec preteklega leta vseh okoli 486.000. Le škoda, da naši počasni uradi še niso priobčili zneska zadnjega ljudskega popisa od 31./12. 1869. Hrvaška je že pred 2 mesecema dognala in priobčila glavitna števila. Pa kaj so našim birokratom mar nujna dela, ker so se tedne in tedne s političnimi agitacijami za zadnje volitve vsopihali!

Razdelimo naše gimnazije med prebivalce in obseg naše dežele:

Leta	Gimnazije		Ena gimnazija pride na		1 viša gimnazija na	
	više	niže	□ z. m.	prebivalc.	□ z. m.	prebivalc.
1851	1	1	90.71	223.000	181.5	446.375
1855	2	—	90.71	225.000	90.71	225.000
1863	2	1	60.47	156.800	90.71	234.400
1869	2	1	60.47	162.000	90.71	243.000

Poprejšnja stoletja kažejo, da je vlada nas enako zanemarjala. Leta 1780 je bila poleg ljubljanske le v Novem mestu še petrazredna šola (od 1777—1819 je imela le 5 razredov); tedaj je prišla 1 gimnazija na 91 □ m. pa na 184.000 prebivalcev.

Leta 1818 1 gimnazija na 91 □ m. pa na 188.000 preb. „1848 1 „ „ 91 □ m. „ 234.000 „

Te razmere so bile že tačas dosti slabše kakor v sosednjih deželah; kajti leta 1818 je imela Koroška 1 gim. na 94 □ m. pa na 135.000 ljudi

leta 1818 je imela Štajerska 1 gimn. na 81 □ m. pa na 153.000 ljudi

leta 1848 je imela Koroška 1 gim. na 94 □ m. pa na 160.000 ljudi

leta 1848 je imela Štajerska 1 gim. na 81 □ m. pa na 201.000 ljudi

leta 1848 je imela Primorska celo 1 gim. na 48 □ m. pa na 175.000 ljudi

Sedanje gimnazije nikakor ne zadostujejo naši deželi. Vlada pa tudi sedaj ne meri vsem pokrajinam z enako mero. Tako ima Tirolska 8 gimnazij na 870.000 prebivalcev, tedaj eno višo (gimnazijo) na 65 □ milj pa 108.000 ljudi, in Dunaj z 620.000 ljudi ima letos poleg 7 realk, 7 gimnazij: 5 državnih in dve mestni, in drugo leto bo država na svoje stroške ustanovila še osmo višo gimnazijo; tedaj pride tam 1 gim. na 88.500 ali 1 državna gimnazija na 103.000 ljudi. Pa vse to bi še prezrli, ko bi nas druge šolske razmere ne tlačile. (Dalje prih.)

Dopisi.

Iz Dunaja 23. julija. [Izv. dop.] Komú zmage želeti, Prusom ali Francozom, je težko — pravi naš stari slovenski list in se padaže čez Napoleona (t. j. čez Francoze) stavi bolj na prusko stran. Svobodno. Ali pozabljati ne smemo, da je nemštvo naš sovražnik. Da je Napoleon krivičen mož, to znamo, a Bismark ga presega. Mi imamo nemško izrejo, živili smo

se preveč v nemško mišljenje, nemške časopise beremo več nego drugeh: za to jih je mnogo med nami, ki Nemcem verjemó, kljub tisočletni izkušnji, da nam Nemec nikdar ne more pravičen biti. Kako poudarja Nemec vselej humanizem, človekoljubje! Kako nam Slovanom vselej strastno očita, da nemško sovražimo, da smo barbari, ki narodno sovraštvo sejemo. In kje je več narodnega sovraštva nego baš na Nemškem zdaj? V zadnji „A. Allg.“ piše sloveči Fr. Bodenstet:

Hass gegen französische Uebermut,

Hass gegen windigen Prahlerrium,

Hass gegen das ganze Franzosenthum.

Tako je v Nemcih, v vseh! Kedaj je še kter narod o drugem narodu tako govoril? Dobro naj se pomni, da tu je pušica obrnena proti narodu francoskomu, ne proti cesarističnemu Napoleonu, ki je prestol uzurpiral, in ki je francosko republiko pogazil. In prav po nemško pije veliki Nemec dalje:

Wohlauf, Kameraden, aus Schwaben und Mark,

Zerschlagt uns den ganzen französischen Quark.

Le simpatizirajte s Prusi, stari Slovenci, enkrat, morda takoj po vojni, ako bo Francoz strt, bodo nemški narodnjaki nam isto pesem z istim fanatizmom zapeli: „zerschlagt itd.“ —

Nemški republikanec Benedey je ravno pred nekoliko dnevi izrekel v obširnejšem članku: „od Francozov ne maramo nič, tudi jih ne maramo, ko bi nam svobodo prinesli; tujci so, ven ž njimi!“ In Nemci proti nam? Koliko tisočkrat so nas po pasje zmerjali, jarem tujstva nakladaže nam rekli, da nam svobodo, kulturo, civilizacijo dajó! Posnemajmo njih izrek, obrnimo sulico: kar je prav za vas, to naj bo za nas, kar vam ni prav, nam ne smete siliti. Ker to delate, ste vredni tistega čustva, kterege Francozom dajete, ki vam niti vaših lastitosti ne jemljó.

Mi Slovenci smo ravno pred nemštvom v največi smitni nevarnosti. Ne delajmo vsaj poklonov prihodnjemu morivcu. — Na Čehe se boste morda sklicovali, da, — zakaj jih nismo posnemali prej in tam kjer bi prav bilo? Oni so zdaj zreli, mi ne še za katastrofo, katero bog odvrni!

Iz Dunaja 24. julija. [Izv. dop.] Na tukajšnji borski, kjer so bogataši in dnarni judje izraelske in družih ver vrlo dobro podučeni, misli in sodi večina, da bode zmagal Prus. Ta sodba je morda tem resnici podobnejša, ker večina bogatašev in borsijancev ne želi pruske zmage. — Zanimljivo je tudi, kar se na borski govori, da so francoski agenti že zdavnaj vse inostranske kupce za nos vodili. Trosili so, da bo na Francoskem letos huda létina, ter da se žita ne bode pridelalo. To pa ni res; na Francoskem bo letos taka létina, kakor druge krati, agenti so to za izgovor imeli, da so žito nakupavali za — vojsko. Torej je bil boj že davnaj namenjen. — „Militär Ztg.“ in pa „Werzeitg.“ še zmerom rožljati z nesrečno avstrijsko sabljo. Ob enem kritikovata ta dva lista razpоставljanje prusko-nemške in francoske vojske. Kar želó, to

Hipoma stopi Vladimir iz sobe in kratko reče: „ni treba zdravnika — oče je mrtev!“ —

Vsi so bili, kakor bi jih grom udaril. Vreli so v sobo. Na stolu naslonjaču je bil mrlič. Jegorovna je tulila, ljudje so okolo stali. —

Peto poglavje.

Tretji dan je bil pogreb. Zadnjikrat je šel gospodar na Kistenovki nesen čez prag svoje hiše. Bilo je jasnega hladnega jesenskega dne, listje je pogosto padalo in pot nastilalo. Pogrebci so šli skozi gozd, onkraj je bila cerkva. Pri cerkvenih vratih se je Vladimir vstopil; ni jokal, ni molil; — njegov divji pogled ni nič dobrega kazal. Žalostna ceremonija je bila kmalu pri kraju.

Vladimir je naglo odšel, prehitel druge in se izgubil v gozdu.

Jegorovna v imenu svojega gospoda povabi popa in cerkvene služabnike na mrtvaško pojedino, ob enem je opravičevala mladega gospoda, ki ni nazoč. Med potom so govorili o dobrotah umrlega in ugibali, kaj bo zdaj z mladim gospodom, ker znano je bilo po okolici, da je bil prišel Trojekurov in kako je odprav-

ljen bil. Na Kistenovki so našli mizo, in žganje jih je čakalo.

Med tem je obletel Vladimir gozd in skušal s tem dirjanjem utišati globoko srčno bolečino. Ni pazil na pot, veje so ga v lice udarjale, večkrat je zabrel v močvirje; a dirjal je vedno pred se naprej. Pride v klanec, ki je bil ob obeh straneh z gozdom obdan. Tih potoček se je med golim drevjem vil. Vrže se v hladno travo in črne misli se mu po glavi podé. Vidi pred seboj oblačno prihodnost, bridko čuti svojo zapuščenost. Razpor s Trojkurom mu je prorokoval novo nesrečo. Njegovo malo premoženje utegne v tuje roke priti, potem je berač. — Še le ob mraku se vrne proti domu. Nasproti mu pride pop s svojimi, Vladimir se ogne v stran in se skrije.

Bližajoč se hiši, čul je velik hrum ljudi, na dvoru je mrgolelo kmetov. Pred lopo je stalo troje koleseljnóv. Pred pragom zagleda nekaj tujih ljudi v uniformah, ki so hišo ogledovali.

„Kaj je to?“ vpraša nevoljno starega Antona, „kdo so ti ljudje in kaj hočejo?“

„Oh, gospod,“ sopiha stavec, „sodišče je prišlo sém. Trojekurovu nas hoté izdati in vam vzeti.“

Vladimir glavo povesi, njegovi ljudje žalostni okolo njega stojé. Naposled eden zavpije: „Naš dobrotnik, mi nečemo nobenega družega gospodarja, kot tebe, mi te ne zapustimo!“ Drugi skočijo k njemu in mu poljubljajo roke. „Bodite mirni, govorim z uradniki.“ Rekši gre k njim.

„Dovolite mi, da vprašam, kaj vse to pomenja,“ vpraša rudečeličnega okrajnega glavarja, ki je poleg zaničljivo gledajočega Žabaškina stal.

„To ima toliko pomeniti — odgovori oni — da smo prišli gospoda Cirila Petroviča Trojekurova postaviti v njegovo oblast in da vsacega družega prosimo, naj se pobere.“

„Zdi se mi, da bi se bilo spodobilo to prej meni nego mojim kmetom povedati in lastnika tega posestva po dolžnosti —“

„E“ seže mu drzno Žabaškin v besedo, „prejšnji lastnik Andrej Dobrovski je umrl, tebe pa še ne poznamo. Kdo si pa ti? — Nikogar nečemo poznati.“

„Ta je naš gospodar“ zakriči eden iz krdela.

„Kdo si tam upa zijati?“ vpije jezno glavar.

„Vaš gospodar je Ciril Petrovič Trojekurov. Čujete!“

„Glejte, glejte!“ pravi isti glas.

ti moške za reanico postavljajo, namreč, da je pruska vojska slabo razstavljena, da mora torej tepena biti. — V vseh krogih vlada velika poželjivost, da bi — ž-enkrat konec bil tega čakanja, kedaj se sprimejo.

Velik ropot je med nemškim študentovstvom tukaj. Ti avstrijski (?) mladi junaki so vsi Prusi. Hoteli so mnogi vstopiti v prusko armado in šli za to — ne k avstrijski gosposki, temuč — k pruskemu poslancu. Ta jih je zavrnil na postavo. Včeraj so hoteli imeti velik zbor zaradi posvetovanja, kako pomagati Prusom. Vlada je zbor sicer prepovedala, a ni jim prepovedala shoda (komersa) v krčmi. Tam se je strašno grmelo za kralja Vilhelma, za Bismarka, za nemški poklic Pruske. Nazadnje so nabirali za pruske vojake in zbrali nekaj čez 300 gl. Hoteli so iti pred hotel pruskega poslanca Prusiji en „hoch!“ zakričati, a to je izostalo samo za tega delj, ker je bilo že prepozno v noč. Mi ne moremo nič imeti proti navduševanju nemške mladine, naj počne kar hoče. Tudi po policiji nikakor ne kličemo. Ali vprašamo: Ko bise naša slovanska mladina zbrala in za rusko vojsko in slovansko Rusijo denar nabirala, kaj bi avstrijska policija storila? Kakor velike izdajnike, panslaviste in hudič vеди kaj še, bi zaprlj v temnice vse. Konstatirajmo in zapomnimo si take strašne dvojne mere, morda nam bo to znanje še prav prišlo — prej ko mislimo.

Politični razgled.

Uraden dunajski list pripoveduje, da se ministri pridno posvetujejo, kako se je obnašati proti razglašanju dogme o papeževi nezmotljivosti. Po tem listu se je sklenilo, da se ima že prihodnje dni razglasiti, ka je konkordat zgubil v Avstriji vso veljavo in da se bode za zdaj zaukazoma vpeljalo „placetum regium,“ to je da se bodo škofovska oznanila le potem smela javno razglasiti, ako so škofi za to dobili dovoljenje dotične deželne vlade.

Novosti z bojišča so postale tako suhoparne, da smo morali opustiti za denes predelo, ktero smo bili v ta namen odprli. Telegrafčni uradi v Berlinu, Monakovem, Kolonji, Dreždanji itd. ali poročil in naj si bodo še tako kratka, sploh ne sprejemajo ali pa jih pus é ležati, da zaostare. Najvažneje, kar se je do zdaj storilo, je pač to, da so Prusi 22. t. m. ob 4. uri uničili velikanski most čez Reno pri Kehl. Razstrelili so ga. Pokanje je bilo strahovito, ves most je razdet, kosi so od nemške strani padli na francosko. Poleg tega imamo zaznamovati prvega ubitega. Pri Saarbrük-u so 22. t. m. trčili Francozi na Pruse in je bil ubit en francosk prostak.

Da se stvari tako počasno razvijajo, temu je pač v prvi vrsti krivo južno-nemško sodelovanje s Prusko. Francozi so računili na južno-nemško neutralnost. Zdaj ko so se stvari drugače zasukale, morali so Fran-

cozi svoj vojni črtež predrugačiti. S početka so hoteli Francozi kakor je soditi po prvih pripravah svojo glavno moč poslati proti Trierju, od koder so hoteli napredovati proti Reni na Koblenz in Majnc. Zdaj se bodo menda vrgli na Pfalco, in od tod delali proti Majncu. Ako bodo Francozi začeli vojskovanje, bode se menda prva bitka bila na polji pri Landavu.

Južno-nemške države so svoje vojake nepričakovano hitro postavile na noge. Heska armada 14.000 mož močna se je že združila z badensko 34.000 močno in tako poleg družega od Trierja do Bazela pričakuje Francoza velika vojna moč, ki ga bode v napredovanji zavirala in motila.

Pruski prestolni princ, ki je zapovednik južno-nemške armade, še zdaj ni zapustil Berolina in je 22. t. m. še kosil pri kraljevi mizi.

Novi „Pressi“ se telegrafuje iz Oterberga: Veliki generalni štab še ni zapustil Berolina. V vojaških krogih ne verujejo, da bi pred začetkom avgusta meseca prišlo do kaj resnega in odločivnega. Prusi so ob Reni še tako malo ali pa tako dobro nastavljeni in razstavljeni kakor Francozi na oni strani Rene. Da bi Francozi z morja napadli Nemčijo, tega se ni bati. Skazalo se je, da onih 25000 Francozov, o katerih se je govorilo, da so pri Emden-u na Hanoveranska tla stopili, do zdaj še ni v Hanovru.

Kaj bode storila Rusija v tekoči vojski, ne dá se še določiti. Vlada je menda prijazna Prusom, panslavistična stranka pa Francozom in tako bode Ruska težko kaj storila, ako jo ne bodo silile razmere, ki bodo še le v prihodnje nastale.

Na Angležkem se javno mnenje bolj in bolj obrača proti Francozom in časniki tako ostro pišejo, da se dunajski novinarji obotavljajo ponatiskavati angleške glasove. Londonski delavci pripravljajo veliko demonstratijo proti Francozom in hoté izreči svoje velike simpatije za Nemčijo, ki je prisiljena v vojski braniti svojo samostojnost.

Naj tu dostavimo še zadnje najvažneje telegrame: Berlin 23. julija. Poročila iz Karlsruhe in Bruchsala naznanjajo, da Francozi napredujejo iz Lauterburga proti Worthu, Mühlburgu in Stollhofenu in da so se izognili trdnjavi Rastattu. Med Selcem in Strassburgom se je zadnje noč napravilo 5 mostv. Iz Heidelberga se poroča, ka preti Manheimu nevarnost, da ga posedejo Francozi. Francozi napredujejo proti Kaiserslauternu, Speyerju, Prusi jim pošiljajo iz Majnce in Darmstata močne vojne čete nasproti.

Peterburg 23. julija. Vladni list uradno naznanja, da je ruski car vse storil, ka bi mir ohranil in da hoče ostati strogo neutralen. Sedanja vojska se nikakor ne dotika ruskih koristi in Rusija bo vselej pripravljena Evropi zopet nazaj pridobiti zgubljeni mir.

Belgrad 24. julija. „Vidovdan“ pravi, da orientalskega vprašanja ne smejo reševati velike vlasti kot evropsko vprašanje, ampak da to reševanje pripada orientalskim narodom samim. Srbija mora biti na vse pripravljena in oborožena.

Pariz 24. julija. Pruska vlada je absolutno prepovedala vse telegrafčno občevanje med Francosko in severno-nemško zvezo. Cesar je predsedoval denes ministerskemu svétu. Zagotavlja se, da pojde v četrtek k armadi.

Razne stvari.

* (Vlada in njeni organi so čisto nepristranski.) Tako se nam je pripovedovalo pred in med volitvami. Da ni bilo temu tako, to vsakdo vé. Da pa vlada in njeni ljudje še zdaj rogovilijo proti narodnjakom, to je morebiti manj znano. G. okrajni glavar mariborski Seeder, in njegov komisar g. Fric Finetti sta zadnje dni brala hude levite nekemu narodnemu volilcu, ki se je predrznil podpisati oklic slovenskih rodoljubov in glasovati za narodna kandidata g. dr. Srneca in Radaja. Nemec ima poleg ustave vsled ktere sme vsakdo voliti brez sile po svoji vesti in prepričanju, še en izrek in ta se glasi: „das ist doch zum Teufel holen.“ G. okrajni glavar je nekoliko tednov pred volitvami, dokler še ni imel višjega zapo-

velja, sam po mestu razglašal, da bi on, ko bi imel voliti, volil g. dr. Srneca. Zdaj pa gre narodne volilce kregati da so to storili, kar bi bil on sam storil, ko bi si bil — upal. Vso čast pred tako neodvisnostjo, nepristranostjo in priznavanjem ustavnih pravic!

* („Pavliha.“) Trojni so razlogi, zaradi katerih moramo denes spregovoriti nekoliko besedic o listu, ki pod imenom „Pavliha“ in pod krinko „šaljivega“ lista izhaja na Dunaji. Mi smo „Pavliho“ priporočali, predno je začel izhajati. Storili smo to, dasiravno smo dobro vedeli, da nam je to delalo nove sovražnike v narodnih krogih, ker smo pričakovali, da bode g. lastnik stojé nad strankami pozabil, kar je imel osebno očitati o sebam. Svet zdaj misli, da smo solidarni s „Pavlihom.“ Očitno tú izrekamo, da nimamo s „Pavlihom“ niti osebne, niti stvarne solidarnosti. „Pavlihi“ samemu, ki nam je očital, da smo za hrbtom kazali mu nekdanj šibo, ko smo ga prijateljsko svarili, mora biti to po volji. „Pavlihi“ je za solidarnost manj nego nam, ki bi negledé na vse drugo nikdar ne mogli simpatizirati z listom, ki je včeraj — ne politikarja — ampak človeka Tomana na smrtni postelji zgrabil in konkuriral z mrzlico in kostenim možem, in ki denes v posmeh stavlja dra. Zarnika, od čegar volitve je včeraj odvisno delal osodo našega naroda. Mi vemo ceniti osodo nesrečnega vrednika, ki ima prazno roko in prazen list pred seboj in se zastonj ozira po novi ali ideji sploh. Ali s tem plaščem se ne dáde pokrti direktne infamije, ktere vrednik napiše ali narisati dá v zadregi. — Lastniki našega lista nam dajó navadno vso svobodo pri urejevanji našega lista: v zadevah „Pavlihe“ so nam naravnost naložili dolžnost, da nasproti stopimo početju, ktero pospešuje v prvi vrsti namene naših nasprotnikov. Trebalo je samo videti vesele nemškutarske obraze, ko so v roke dobili zadnji list „Pavlihin“, da je vredništvo brez zatajevanja samega sebe zado-stilo želji lastnikov. — Napósled moramo gáz pustiti tudi javnemu mnenju: in v tej zadevi vlada samo en glas, glas nevolje. Če so naši narodnjaki že poprej z glavami odmajevali, so zdaj „Pavliho“ naravnost imenovali slovenskega „Zvekana“, ki kakor stekel pes popade vsacega, kogar sreča na ulicah; poznamo čitalnice, ki bodo in optima forma sklenile, da se „Pavl.“ ne prejema v prihodnje, ker si nihče več ni svest, da bi mu jutri „Pavl.“ ne pogazil poštenega imena in osebne časti. Kakor na svetu sploh, tako je marsikaj pomanjkljivega v našem narodu, zato pa ne bomo s kanoni streljali po lastnih ljudeh, d kler se imamo braniti proti sovražnim napadom in dokler smo — narodnjaki. — Mi tem trem razlogom ne bomo pristavljali nobenega svéta. Ako zajema „Pavliha“ iz narodnega mnenja, potem bode imel tega dovolj, ako zajema drugod, potem je vsaka beseda zgubljena. Le eno še! Ako „Pavliha“ v narodnih krogih propade, bomo to obzalovali zaradi njegove oblike, kakoršne tako lepe ne bode tako lahko imel kter drug slovensk list, a „Pavliha“ se ne bode smel imenovati narodnega mučenika, kajti premišljeno ali nepremišljeno storil je vse, da je od sebe pahnil zadnjega svojega — prijatelja! Da se resen list v stvarno obravnavanje „Pavl.“ nazorov ne bodo spuščal, umeva se samo ob sebi.

* (Tožnik pred krivim sodnikom in sam kriv.) Vodja mariborske pripravnišnice g. Elchnigg, rodod Slovenec, po mišljenji in delovanji ustavoverec, je svoje učence s tem svaril pred Slovenci in njih gibanjem, da hoté Slovenci avstrijsko državo raztrgati in slovanske kose Rusu vreči v žrelo. Ne gledé na to, kako zelo je g. Elchnigg pozabil na svojo pedagogiko, hočemo samo opomniti, da je to, kar je g. Elchnigg Slovincem očital zločin veleizdaje po §. 58, lit. c. kazenskega zakonika. Zdaj pa stvari tako stojé. Ali g. Elchnigg Slovincem tega zločina dokazati ne more, in ni nam treba odgovarjati na vprašanje: „Kaj je g. Elchnigg potem?“ Ali pa nam g. Elchnigg to more dokazati, potem pa je zločina sokriv in ravno tako kaznjiv, kakor slovenski veleizdajalci, zato ker je g. Elchnigg za našo veleizdajo vedel, a je ni naznanil kompetentni sodnji. Zdi se nam, da je g. Elchnigg tako slab pedagog, kakor slabo verziran v kazenskem zakonu.

„To je zarotba!“ vpije glavar in veli sodskemu slugi, naj poišče izmed ljudi tistega, ki je govoril.

Zdajci pa krđelo začne glasneje mrmrati, vpiti in valiti se proti pragu. Žabaškin, glavar in spremljevalci se umaknejo v vežo in zapahnejo duri za seboj.

„Vrata razbijte!“ kriči množina.

Dobrovski sam jih začne miriti. „Nehajte, pustite, ne spravljajte sebe in mene v nesrečo! Pojte domu! Ne bojte se ničesa, naš car je dober, njegovo pomoč bodem prosil. On nam pomaga, ali uporni ne smete biti.“

Ljudje se umiré in razidó, dvorišče se sprazni. Žabaškin odpre duri in se zahvaljuje Vladimirju za njegovo velikodušno ravnanje. Ta ga ne pogleda. „Sklenili smo — pravi dalje prisednik — tukaj prenočiti, ker se že mrači in bi se lahko zgodilo, da nas vaši kmetje na potu napadejo.“

„Storite, kar hočete — odgovori Dobrovski, — jaz tako nisem v hiši več gospodar.“ Po teh besedah gre v izbo svojega očeta in se zaklene.

(Dalje prih.)

* (Klasičen Avstrijacizem). Dunajska „N. fr. Pr.“ piše: „Pruska armada pojde v vojsko v samosvesti, da je zdaj vse v nevarnosti, kar si je bila pred 4 leti priborovala, da bi bila takrat zastoj bojevala se, trpela in krvavela, ko bi zdaj bila premagana.“ To je s pruskega stališča čisto res; z avstrijskega sicer tudi, samo da se nam zdé to čudni patrijoti, ki se zdaj navdušujejo in denarje in nitje nabirajo za to, da si Pruska v novi krivični vojski zavaruje to, kar nam je v krivični vojski pred 4 leti po tolovajsko vzela. Če se en častnikar pritoži zaradi Konradove nesposobnosti, so vsi briči, preiskovalni sodniki, državni pravdniki, cele okrajne sodnije, tolmači in porotniki na nogah. zdaj pa ko se Avstrija naravnost izdaja, zdaj molči vse in v nevarnosti je le tisti, ki se oglašajo proti tacemu pruskemu malikovanju. Bojimo se, da se bode ta slepota še krvavo maščevala nad našo državo.

Poslano.

Is Pekla pod Skratljevo, 21. julija. Gospod Brezovšek se v listu 84. Slovenskega Naroda opravičuje ter pravi, da ni res, kar je bilo o njem pisano v Slov. Narodu in javno izreka, da ni nič manj kot nemškutar in liberaluh.

Čudno vendar, gospod Brezovšek, da Vam ni ljubo, da je izvedel tudi drugi slovenski svet o Vašem vedenju? Zagotovljeni bodite, da Vam je hotel oni dopisnik v Slov. Narodu skazati le dobroto in to posebno iz teh razlogov, ker ste Vi Vaše mnenje izrekli v cerkvi na leci, in je tako tedaj množici naznanili, h čemu Vam je oni dopisnik z njegovim dopisom še bolj pripomoči skušal.

Ali se ne spominjate gospod, kako ste se Vi že v adventu, ko so se naši rodoljubi k posvetu zbrali zaradi čitalnice, lepo obnašali na leci pred k molitvi zbranimi vaščani, ter naše pobožne ženice, na mesto za rojstvo našega Izveličarja pripravljali na prepir z njih možmi?

Ali se ne spominjate, s kako lepim „epitetom orname“ ste počastili slovenske igralkin in deklamovalke, s tem da jih ste imenovali vlačuge, nesramnice itd. In da Vam nič ne očitam, kakor to, za kar so mi pričali vsi vaščani in kamniti svetniki štanjske cerkve, ko bi znali govoriti, Vam kličem, ali se ne spominjate, kako ste štanjske in kobiljegavske rodoljube, ko so se na sežanski tabor peljali, imenovali „osle“, ter pridljali, da ni čudo, ako kaznuje Bog se slabo letino človeški rod, kateri se v vaši glavi s tem pregreši, da gre tirjat njemu od Boga dane pravice? Ako se niste mogli tega spominjati, pred ko se ste pritožili v St. N., svetujem Vam da skličete zdaj vse Vam vdane od čitalnic in taborov še neomadežovane pohlevne ovčice, brez s čitalničnim satanom obsedenih kozlov, ter da jih vprašate: Vi brumni možje in ženice, sem li res jaz kaj tacega govoril, kar piše o meni nek skratelj iz Škratljevsce po „cajtengah“, in videli bote, kako bodo vsi žalostni pobesili glave ter rekli: žalostno i ščioplivo, pa resnično.

Kako radi bi Vi vedeli, kako je ime onemu skratelju? Vedite pa, da so imena peklenskih duhov za človeka nerazumljiva toraj tudi za Vas, in svetujem Vam, da drugikrat stvar dobro premislite, predno hočete med svetom koga za lažnjivca izsklicati.

Nekdo, ki Vas ni v Slov. Narodu nikdar za nemškutarja in liberaluha krstil.

Št. 110.

(2)

Razpisana služba.

Na mestni glavni dekliški šoli v Mariboru se bode s začetkom oktobra meseca t. l. oddala učiteljska služba.

Kdor hoče prositi za to mesto, naj izroči svojo prošnjo s potrebnimi spričevali in dokazi vred do 25. avgusta t. l. pri tukajšnjem mestnem šolskem svetovlastvu.

Šolski svet mesta Maribora 22. julija 1870.

F. Stampfl.

Naznanilo.

Učestitujemo si p. n. občinstvu naznanjati, da smo zastopništvo našega zavoda za Maribor in okolico izročili gospodu trgovcu

Jožefu Haasu

Generalna agencija ogerske zavarovalne banke za življenje „Haza“ na Dunaji 23. julija 1870.

pl. Latinovits mp.

Valvazor

„Ehre des Herzogthums Krain.“

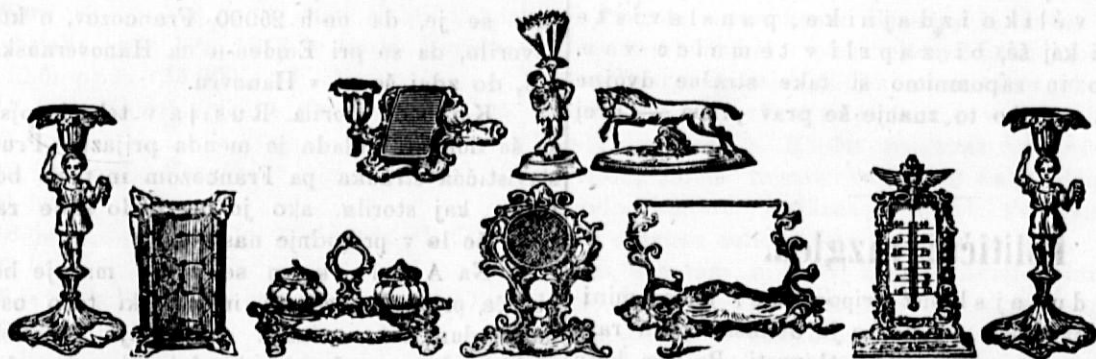
Ta zdaj že redko najti knjiga 4 folio - zvezke s podobami od l. 1699, je za 40 gld. na prodaj pri **Paul Halm**-ovi bukveprodajalnici (büchergeschäft) na Dunaji. (9)

Dobro došla!

Narodno-gospodarski duh časa pozdravlja kupčijsko hišo

TRAUGOTT-A FEITEL-A

na Dunaji, verlängerte Kärntnerstrasse 57, Kärntnerring Nr. 2.

Posebno priporočljiva je ta iz najboljšega masivnega dunajskega bronza izdelana garnitura za pisne mize, vsled risov sestavljena iz 10 kosov, samo za tri f.; francoska garnitura f. 5; s cizeliranimi in pozlačenimi robovi f. 12; posamezni kosi po 20 kr. do f. 1.

Najlepše stvari iz litega bronza: Par miznih svečnikov kr. 80, f. 1.80, 1.80, 2, 2.50, 3; detto dvoročen par f. 3.50, 4. Ročni svečniki 20, 30, 45, 50, 60 kr., detto z netilom 30 kr.; pepelnik v mnogih licih 20, 30, 40, 50 kr. Držaj za ure 30, 55, 65, 80 kr. Držaj za cigare z netilom f. 1, 1.50. — 1 hranilnica 25, 30 kr., detto velika 90 kr., 1 gorkomer za sobe 80 kr., f. 1.20, 160. Teža za pisma v figurah in živalih 35, 50 kr., f. 1. Peresni ročnik 25, 50, 60 kr., f. 1. Tintnik 35, 45, 80, 90 kr. detto velik s peresnim ročnikom f. 1.50, 2.

30 kr. kineško-srebrna žličica, garantirana.	30 kr. nežno pozlačen medalijon za fotografije.	8 kr. mjilo v obliki sadja, vsakojako: brezkve, jabelka, kumare itd.
60 kr. kineško-srebrna žlica, garant.	5 kr. dekliški lovec, velika burka.	50 kr. mjilo v obliki sadja v elegantnih korbičih, večje sorte 90 f. 1, 1.20.
90 kr. kineško-srebrne vilice in nož, angleška klinja.	5 kr. listnica, večja kr. 8, 10.	f. 2. Anglež na samokotu, isto z uro.
f. 8. album z muzike, igra 2 igri.	30 kr. pozlačen bronast rob, zlat obrezek: listnica z olovko, elegantna juftovina.	20 kr. lepo pisana kositarjeva skudelica, večje po kr. 30, 40, 50.
10 kr. lakiran pas.	f. 1.20 lipuer-service za 6 oseb.	80 kr. lepo toa'neto zrcalo s zapirljivo miznico.
35 kr. usnat pas, močan.	10 kr. kaledar za na steno.	f. 2. isto napolnjeno z mnilom in vonjavo.
3 kr. praktična mašina za vtikanje niti.	8 kr. centimeter.	8 kr. fino jeklena veriža za ure.
10 kr. pletna korbica iz srebr. drata.	2 kr. knjižica papirja za smodke.	15 kr. fina jeklena verižica.
8 kr. igra otročjih kvart.	4 kr. strgulja za jezik.	35 kr. fina verižica z jeklenimi koral-dami.
20 kr. pakfonasta žlica.	8 kr. pila za nohte, jeklena.	65 kr. 100 angleških pismenih papirjev s gumiranimi ovitki.
10 kr. pakfonasta žličica.	10 kr. verižica za škarje.	8 kr. fino zobna pasta.
80 kr. pakfonasta velika žlica za juho.	35 kr. kleščice za orehe.	10 kr. fino zobna krtača.
40 kr. pakfonasta velika žlica za mleko.	8 kr. pošet.	8 kr. ostrivec za olovke.
40 kr. pakfonast razsipavec za poper.	10 kr. škatlica jeklenih peres.	10 kr. angleške škarje, večje 18, 20 kr.
40 kr. pakfonast razsipavec za sladkor.	25 kr. ročni svečnik, masivna bronza.	3 kr. zapetnik za rokavice.
f. 1.20 čedna pisna mapa.	20 kr. nožni bruz iz poročne ogla.	4 kr. novozlata gumba za bele zavratkinke.
f. 1.90 taka z pisnim orodjem.	15 kr. električen brisač za lampe, prav praktičen.	30 kr. žalostinsk kinč.
5 kr. ducent peresnih ročnikov.	10 kr. fina škarje za šlinganje.	5 kr. krasen umeten ogenj v sobi, večji 10, 15 kr.
10 kr. glavni urni ključ za vsako uro.	60 kr. čed n usnatj ettui, za šivanje napolnjen.	30 kr. čarobna iglena škatlica, z iglami napolnjena.
60 kr. polna toaletna kaseta, večja f. 1, 1.50.	90 kr. risavno orodje, večje f. 1.20, 1.50, 2.	35 kr. burkast prstan škropnik.
f. 1.30 šah s kostenimi figurami.	45 kr. pozlačena šivna blazina privrtljiva.	20 kr. fino svilnat gosposk zavratnik, najfinejši 30, 40 kr.
15 kr. rešta sekanih koravd, pravih.	60 kr. usnjata gosposka torbica, večja kr. 70, 90, f. 1.29.	25 kr. Wertheimova hranilnica.
f. 1 lepa zapirljiva šatula za rokavice in šiv, iz palisandra.	85 kr. globus za učence s podnožjem	4 kr. lepo rezljan okvir za fotografije.
15 kr. par manjšetnih gumb novozlatih.	40 kr. novozlata broša in uhani!!	40 kr. fino portemonnaie, z bronastim robom, še elegantnejši 50, 60, 80 kr.
30 kr. cela garnitura smizetnih in manjšetnih gumb, novozlatih.	50 kr. morskoplenasta cev s fotografijo.	20 kr. kovana možnjica za cigaretni tabak z usnjem preoblečena.
80 kr. pozlačena napestnica, eleg. f. 1, 1.50.	5 kr. anglešk ščipavec za cigare.	30 kr. Netilo z lunto.
45 kr. pozlačena broša za fotografijo.	f. 1. nož, 6 klinj želvedinoplatičen.	20 kr. par otročjih hlačnikov.
90 kr. iz granata broša in uhani.	50 kr. angleška juftinska možnjica usnje-podšita.	30 kr. par za odrasle, najfinejši 40, 50 kr.
10 kr. elegantna igla za gosposke zavratnike, najfinejši kr. 25, 30.	35 kr. otročja ura z bilom.	65 kr. natanko regulirana vremenska ura.
25 kr. pušpanove vilice in žlica za salato.	50 kr. jako zanimiva družbinska igra večja in zanimivejša kr. 60, 80, f. 1-4.	
10 kr. gosposk zavratnik v barvah.	8 kr. lep kanton pečatnega vozka.	
f. 2.50 punca, ki kriči papa in mama, večja 3 f.	f. 1.20 prava morskopenasta pipa z jantarjevo cevjo, turška.	
10 kr. 100 pravih angleških šivanjk.	3 kr. kos gliserinskega mjila.	
10 kr. karton iglic za pletenje.		
40 kr. gosposka veriga novozlata.		

(1)

Proti poštnemu povzetju se hitro pošilja po pošti.

Slawisches Verschickungsgeschäft und Waarenhaus Traugott Feitel, in Wien, Kärnterring 2, Kärntnerstrasse 57.